

En dag i Marius Fortunatis liv

av Tiberius

Den här morgonen har Marius vaknat tidigt har jag fått reda på av Ervonía, hans närmsta tjänare. Handelsfurstinnan Zhaya Temiranz har ännu en gång övernattat här, och innan staden vaknat för mycket till liv lämnat palatset och Marius sovrum. Inte långt därefter har Marius tagit sitt vanliga morgonbad i bassängen i trädgården samtidigt som folket på gatan utanför än en gång frossar i det senaste skvallret om Marius och Zhayas kärleksliv.

Jag kallades ner till trädgården strax efter morgondoppet för att under Marius frukost redogöra för de manusändringar jag gjort sedan igår för den bok Marius är i färd med att publicera. Jag redogjorde kort för dessa. Marius var inte nöjd. På sedvanligt vis deklarerade han att monstren på hans senaste upptäcktsfärd var än större och mer skräckinjagande än min text ger sken av. Han ville också att partiet om infödingarnas bestialiska anfall skulle bli än mer dramatiskt. Att monstren varit krokodiler som lätt infångats av förtrupperna och infödingarna infångats genom ett överrumplande anfall mitt i natten och dessutom visat sig vara nästintill oöppnbara är inte föremål för beskrivning. "Dramatik! Det är det folket vill ha, Tiberius!", lät Marius meddela innan han vände sitt intresse från mig. Ervonía hade kommit ut i trädgården med nyinförskaffade klädesplagg till Marius av absolut senaste snitt, till en kostnad som vida överstiger de flesta jargiers samlade livsinkomst.

Någon timme senare anlände en hafot oväntad gäst till palatset: Legat Yndrios,

en av Davals främsta jurister. Marius tog emot honom i sitt arbetsrum och tillkallade både mig och Malinna, hans rådgivare, för samtalen. Ärendet var känt för alla: det frostiga äktenskapet mellan Marius och hans tredje hustru Ione Marcian Fortunatis, borgmästare av Jarum. Marius hälsade som vanligt Yndrios med den konstlade glädje han anlade vid hans besök. Med öppna armar och en uppenbart tillgjord röst av tillgivenhet utbrast han: "Yndrios! Vilken oerhört otrevlig överraskning!". Yndrios besvarade som vanligt inte smädelserna utan satte sig helt sonika i en av stolarna mitt emot Marius. Marius fortsatte lika vänligt undrande: "Lite förgiftat vin?" samtidigt som han svept med handen i en inbjudande gest mot en vinkaraff på sitt skrivbord. "Nej, tack.", avböjde Yndrios torrt med en antydning till suckning. "Så synd!", fastslog Marius och slog ihop sina händer i en gest av spelad besvikelse.

Iones senaste krav överräcktes till Marius i ett förseglat brev. Några av de tavlor Marius fört med från Jarum vid hans flytt till Daval skulle återbringas till Palatia Fortunatis i Jarum där Ione residerar löd brevets juridiskt korrekt framlagda krav. Marius lät efter att ha läst igenom brevet en lång tystnad följa, varpå han utan ett ord gick ut ur rummet och efter några minuter återvände med tavlorna i ena handen och en kniv i den andra. "Så tråkigt Yndrios! Det verkar som någon marodör varit framme och skurit sönder motiven! Så trist!", utbrast han med en fortsatt överspelas besvikelse. Yndrios ansåg uppenbart förhandlingarna avslutade därmed och lämnade rummet.

"Han blir allt tystare och tystare den där Yndrios. Två ord fick han bara ur sig idag. Undrar om han inte mår så bra kanske? Tråkigt, mycket tråkigt!", fortsatt Marius lustigt eftertänksamt. "Jaha, du Malinna! Vi kanske ska ge oss i kast med lite av dagens riktiga arbete istället!", fortsatt han med en plötslig entusiasm. Det här är relativt typiskt för Marius. Saker han finner banala och "värdsliga", som han brukar uttrycka det, stannar han inte länge vid. Hans entusiasm för områden han finner intressanta går dock inte att ta miste på.

Marius och hans rådgivare Malinna arbetade därefter några timmar tillsammans med allehanda handelsfrågor och andra frågor inom handelshuset CCA. Jag fick som vanligt anteckna de dekret och beslut som skulle utfärdas. Marius roll inom CCA hade de senaste åren kommit att bli allt mer central sedan ätten fortunatis främsta företrädare, lagrådet Domitius fortunatis, av ålder blivit allt mer tillbakadragen. Diskussionen mellan Marius och Malinna kunde stundtals vara mycket hätsk, men det är uppenbart för den som sett dem diskutera att de hyser en stor respekt inför varandra kunskap. Malinna ursäktade sig framåt eftermiddagen och meddelade samtidigt att varorna från CCA:s västliga flotta, och Marius där anlagda koloni "Maritus", förväntades till Daval under tidig kväll.

Den senaste tiden har Marius passion för äventyr växt sig allt starkare. Det är ett antal år sedan han senaste exkursion till landet Kamor bortom Jargiens norra bergsmassiv. Tillvaron i Daval tilltalar förvisso uppenbart Marius, men han har en tydlig äventyrlust som inte riktigt stillas i storstaden. Hans överdrivna historier till trots är det nästintill alltid Marius själv

som orädd springer med huvudet före in i okända situationer. "Låt oss utforska det utforskade, Tiberius!", brukar han tillstå mig innan han ger sig av ner i ännu en mörk grotthåla.

Expeditionschefen Avitus hade tagit fram ett antal förslag till en ny storslagen expedition till okända platser. Det förslag som föll Marius mest i smaken var en exkursion till de stora vidderna norr om provinsen Henok och Avitus fick omedelbart order om att förbereda alla nödvändiga arrangemang. Bud anlände samtidigt om att varorna från "Maritus" anlönt till CCA:s kajplatser i stora hamnen. Marius beordrade att flodskepp och livgarde skulle göras färdigt för omedelbar avfärd.

Marius flodbåt låg som vanligt förtöjd vid hans privata kaj längst ner i trädgården. Delar av livgardet, med sina karaktäristiska gula mantlar och de präliga värjorna hängande vid sidan, stod uppställda ombord. Till Marius stora förvåning fanns också Octavia, Marius äldsta dotter från sitt första av de tre äktenskap, ombord. Octavia hade det senaste året blivit mer och mer oregerlig och rebellisk. Marius hade flertalet gånger de senaste månaderna avvisat en mängd unga friare från väletablerade ätter. Faktoratorrådets ordförande, Hanna Bonosos, brorson som för några månader sedan funnits i Octavias säng en morgon, hade inte bara av Marius personligen blivit köllad från flodbåten ett antal gånger utan också kastats av naken i hamnen. Ynglingens faster Hanna Bonoso har sedan dess intagit en mycket frostig relation till Marius.

En högljudd diskussion följde vid kajen mellan Octavia och Marius kring att den

förre blivit inbjuden till en tillställning hos Alexius Jahamet, borgmästarinnans okände casanova till son, och nu önskade åka med till dennes residens. Octavia insåg snart att det var lönlöst att försöka övertyga sin far och lämnade ilsket flodbåten. "Om hon inte är hemma när jag kommer hem så behöver inte du heller vara det!", meddelade Marius närmsta gardist som förstod allvaret i sitt uppdrag och sprang efter Octavia för att vakta henne resten av kvällen och natten.

flodbåten lämnade så Marius residens för att sätta av mot Companiea Comercions Abundantans egna hamnområde. flodtrafiken var som vanligt mycket tät och vid de mest trafikerade passagerna var köerna långa. Marius var dock på sedvanligt vis inte sen med att nyttja sitt kändisskap och sin samhällsställning för att snabbare manövrera fram över floden. Väl framme i CCA:s hamn möttes vi av en febril aktivitet där en mängd flodskepp från CCA:s verksamhet i Lagath höll på att lastas av. Marius hoppade vigt i land och mötte sin kusin Intalea fortunatis som också är direktör för CCA:s verksamhet i Daval.

Intalea var som vanligt mycket smaklöst och avslöjande klädd. Hennes stora former framhövdes osmickrande av de allt för åtsittande plaggen. Just när Marius kom fram till henne höll hon på att leka med en av sina många hundar, samtliga ofantligt bortskämda av sina personliga slavar. Intalea avslutade lekandet med att ge den smäckra hunden en stor tungkyss över dennes mun. Ryktena om hennes förlustande med hundarna var väl spridda i Daval.

Marius hälsade hjärtligt på Intalea och de två diskuterade kort det stundande mötet i

CCA:s handelsråd som skulle hållas i Daval om någon vecka. Därefter vände de båda sin uppmärksamhet till en presentation av lasten. Främst bestod den i kryddor och tesorter som var mycket sällsynta i Jargien. Intaleas ansiktsuttryck förvreds till ett uttryck av gillande samtidigt som man kunde se hur hon i huvudet snabbt räknade ut de enorma vinster denna last skulle inbringa.

Marius intresse vändes främst mot de slavar som för första gången hämtats från det mycket avlägsna landet Tharhai. Att hämta slavar därifrån hade varit ett delikat problem då man inte velat stöta sig med lokalbefolkningen då kolonin "Maritus" låg precis utanför dess kust. En schism mellan lokalbefolkning och jargierna på plats kunde mycket väl innebära att handeln dem emellan helt upphörde. Det var inte något Marius ville riskera. Man hade därför fått segla en bra bit bort längs kusten till Tharhai för att där förklädda till tiraker anfälla en liten fiskeby under dramatiska förhållanden. Det hela medförde att totalt 38 slavar kunnat återbringas till Jargien. Då detta exotiska folkslag knappt skådats i Jargien hoppades man att slavarerna skulle inbringa ett högt pris. Davals provinshärskare Antonios Randarian var en av andelsägarna i denna last och borgade också för att varorna kunnat införas tullfritt. För att hålla sig på god fot med denne man, och säkerligen med förhoppning om att han skulle investera även i nästa omgång, skickade Marius genast iväg den vackraste av de unga slavinnorna till Antonios och dennes okända harem. En gäva värd säkerligen 5.000 denarer. Den unga kvinnan var uppenbart helt förstörd av skräck och darrade oavbrutet.

Efter att ha registrerat in lasten och bokfört densamma återvände Marius till sitt residens för att avsluta dagen med en fäktningsseans. Hans livvaktsskapten Laria var en utmärkt fäktare och Marius tillbringade åtminstone en timme om dagen med att träna upp sina fäktningskunskaper. Marius hämtades lagom till solnedgång av sin tjänare Ervonia. Varje solnedgång lät han dela ut bröd och från hushållet överbliven mat till stadens fattiga. De fattiga i Daval hade blivit fler till antalet de senaste åren. Marius utnyttjade dessa för att framstå som en barmhärtig man och för att öka sitt kändisskap, men för den invigde var det också uppenbart att han faktiskt ömmade för dessa människor. Drygt tvåhundra personer hade den här kvällen samlats utanför portarna. De intillboende förmögna familjerna hade den senaste tiden framfört klagomål mot anhopningen av fattiga i deras kvarter. Nest högljutt klagade en ung ättling från släkten Arcadis, bosatt i ett av husen vid torget direkt utanför Marius palats. Denne hade tillsammans med flera andra av familjerna i området de senaste veckorna trakasserat de fattiga människorna genom att kasta överbliven mat på dem och hänat dem.

Tilltagen hade gjort Marius rasande. Även denna kväll roade sig vissa av grannarna med att ofreda folksamlingen. "Man ska aldrig förakta botten, Tiberius! Det är den man står på. Och det är en bräcklig grund. Det jargiska folket förtjänar bättre än det där slöddret!", förkunnade Marius mig den här kvällen samtidigt som vi steg ut på torget genom portarna till hans palats. Ofta hade han klagat över den jargiska elitens övertro till sig själv som något av Daaks utvalda: "Folket kommer vakna en vacker dag, Tiberius. Då vill man inte stå

överst på deras lista av oförrättare. Det räcker med något så världsligt som att vetepriset dubblas, akvedukten in till Daval raseras eller att kejsaren dör för att världen ska vändas upp och ner. Å titta nu så ska du få se på en liten del av folkets uppvaknande mot detta avskum."

Sekunderarna senare stormades torget av Marius kusins, Exator Intalea fortunatis, skattein drivare understödda av stadsvakten. Ett kejsarligt dekret om "Särskild skatt för matavfall" hade annonserats tidigare under dagen och skattepålaga om 120 denarer vilka oavkortat skulle gå till bekämpandet av fattigdom krävdes nu av de nedskräpande välbärgade grannarna. Högljudda protester lät inte vänta på sig, men stadsvakten och skattein drivarna, som redan var väl mutade för att inte ge vika, stod på sig. Folket applåderade detta tilltag och skrattade roat samtidigt som de skanderade: "Marius, Marius, Marius!".

"Att använda sin ställning för att skapa gott åt det jargiska folket, Tiberius, det är det som lyfter oss över avskummet.", proklamerade Marius samtidigt som han beskådade hur stadsvakten förde bort de som inte kunnat betala skatten och sorlet och tillropen sakta lade sig. "Nej du, det börjar dra lite här ute. Låt oss dela ut en extra stor ranson bröd ikväll och öppna två vintunnor åt folket så vi får det här spektaklet överspelat. Ta det där blaskiga snedköpet till soldiskt vin. Läs lite ur min bok "Marius - bortom världens ände" för de yngsta också är du vänlig. Och försök nu att ge dem lite inlevelse, Tiberius. Det blir så samt annars. Du gör inte boken rättvisa. Jag vill att de ska minnas mitt namn i resten av deras miserabla liv. Just det! Vi kanske för grannsämjans skull ändå ska

flytta det här utdelandet till någon annan plats. Nu har vi ju visat vems kvarter det här är i vilket fall. Ber du stabschef Koberius att ordna med det. Och meddela Intalea att hon kan dra tillbaks det där fåniga nedskräpningsdekretet också.”